

Arrest

nr. 220 892 van 8 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 januari 2019, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. MGHDESYAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.12.2018 werd ingediend door :

C(....), T(...)

geboren te (...) op (...)
nationaliteit: Russische Federatie

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 29.04.2008 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 26.03.2010 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 05.08.2015 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 18.12.2015 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 11.03.2016. Tenslotte vroeg betrokkene op 18.05.2016 een derde maal asiel aan maar ook deze asielaanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen, en dit op 31.10.2016. Betrokkene ging tegen deze beslissing niet in beroep bij de RVV.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en 11 maanden voor de eerste asielprocedure, iets meer dan 9 maanden voor de tweede en iets meer dan 5 maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verder diende betrokkene op 03.06.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 14.03.2013 onvankelijk doch ongegrond verklaard, hem betekend op 29.03.2013. Het feit dat deze procedure iets minder dan 3 jaar en 5 maanden in beslag heeft genomen, geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. We merken immers op dat (de gemachtigde van) de Minister voor Asiel en Migratie elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene op respectievelijk 08.11.2011 en 31.10.2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis indiende. Beide aanvragen werden op respectievelijk 15.03.2013 en 13.02.2014 onontvankelijk verklaard en aan betrokkene betekend op 22.03.2013 en 09.05.2014.

Betrokkene verklaart dat indien geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd, het gezin van betrokkene ten zeerste wordt ontwricht. Echter, uit geen enkel stuk in het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België een gezin zou hebben. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de bewering betreft dat de belangen van betrokkene niet gebaat zijn bij een terugkeer naar het moederland om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat zijn belangen bij een terugkeer naar het land van herkomst geschaad zouden worden.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Tsjetsjeense origine te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet noodzakelijkerwijze dient terug te keren naar Tsjetsjenië aangezien hij de aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou.

Vervolgens verwijst betrokkene naar zijn sterke sociale banden die hij zou hebben met België. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die het voor hem onmogelijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Ook beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënt zijn aanvraag moet richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Verder verklaart betrokkene dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hem in zijn huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van zijn verblijf." Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene in België nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter, er bij zijn weten geen strafonderzoek hangende is en hij dus geen gevaar vormt voor de

Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot beweert betrokkene dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat deze hogergenoemde problemen, indien deze al zouden bestaan, gelden voor alle Tsjetsjenen die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Tsjetsjeense burgers.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene meer dan 10 jaar in België verblijft, dat hij Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat hij werkwilbig is en een aanwervingsbelofte voorlegt en dat hij vele vrienden en kennissen zou hebben) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Met het oog op een goede rechtsbedeling worden het eerste, tweede, derde, vierde en vijfde middel gezamenlijk besproken.

In het eerste middel werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

In het tweede middel werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het derde middel werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het vierde middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

In het vijfde en laatste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en de materiële motiveringsplicht.

De middelen luiden als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat:

- de aanvraag art. 9 BIS VW van verzoeker onontvankelijk is doordat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Dat het niet opgaat zoals verweerster doet te gaan stellen alsof verzoeker zomaar naar het land van herkomst zou kunnen reizen en de aanvraag niet in België kon ingediend worden, terwijl in werkelijkheid op datum van de indiening van het verzoek art. 9 BIS VW de verzoeker was opgesloten in het Centrum voor Illegalen Merksplas, en zich onmogelijk op dat ogenblik kon begeven naar het land van herkomst, dit niet alleen door zijn problemen van destijds maar tevens door zijn vasthouding en tenslotte ook door het totaal gebrek aan papieren om Rusland te betreden en daar te verblijven. Uiteindelijk diende DVZ tot de vaststelling te komen dat het onmogelijk was om verzoeker goedschiks of kwaadschiks naar Rusland te repatriëren, zodat er a fortiori in de bestreden beslissing geenszins kon geargumenteed worden alsof er geen bijzondere omstandigheid aan de orde zou zijn waardoor verzoeker de aanvraag in België kan indienen. Als de verwerende partij er al niet in slaagt om verzoeker te repatriëren naar Rusland waarbij werd vastgesteld dat het niet mogelijk is voor verzoeker om naar Rusland terug te keren, dan kan zij geenszins verwachten dat verzoeker op eigen initiatief zou slagen waar zijzelf niet in slaagt. Dat bovendien door de vasthouding van verzoeker met medegaand gevolg dat hij dus van zijn vrijheid beroofd was ten tijde van het indienen van het verzoek art. 9 BIS VW en geenszins kon gaan en staan waar hij wilde, hij onmogelijk zelf de nodige initiatieven kon nemen in dit verband en aanvaard dient te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW in België kon worden ingediend. Dit element weze de vasthouding van verzoeker en onmogelijkheid tot terugkeer, dient dan nog gecombineerd te worden met alle andere elementen zoals reeds aangehaald door verzoeker weze zijn problemen van destijds in Rusland en diens navolgende jarenlange afwezigheid van het Russisch grondgebied, dient als een voldoende buitengewone omstandigheid dient aanvaard te worden om de aanvraag in België in te dienen. Dat er niet kan verlangd worden dat verzoeker tijdens zijn vasthouding in het land van herkomst een aanvraag art. 9 BIS VW zou indienen in zijn land van herkomst, voorwaarde die zou inhouden dat het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW volledig wordt uitgehold en enige toepassing van dit wetsartikel volledig onmogelijk wordt gemaakt. Dat er gezien de vasthouding op datum van de aanvraag art. 9 BIS VW een onmogelijkheid bestaat in hoofde van verzoeker om naar het buitenland te reizen, en zodoende de mogelijkheid dient weerhouden te worden om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen. Dat ten onrechte door DVZ geen rekening is gehouden met deze vasthouding die op datum van de indiening van de aanvraag art. 9 BIS VW aan de orde was, en wat ook duidelijk blijkt uit de adreskeuze zoals vermeld in het verzoek art. 9 BIS VW. Dat in de bestreden beslissing ten onrechte gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst moet ingediend worden aangezien er geen verblijfsrecht meer is in België en verzoeker zich niet meer op het Belgisch grondgebied mag bevinden. Dat het niet opgaat zoals verweerster doet tijdens de vasthouding van verzoeker te argumenteren dat de aanvraag in het land van herkomst moet ingediend worden, en er op datum van de aanvraag art. 9 BIS VW zeer goed geweten is dat er een onmogelijkheid is om dergelijke aanvraag in te dienen in het land van herkomst door de zelf in opdracht van DVZ uitgevoerde vasthouding. Het is volkomen ten onrechte dat door DVZ wordt gesteld alsof de aanvraag niet in België kon ingediend worden, terwijl in werkelijkheid op datum van de indiening van het verzoek art. 9 BIS VW er een onmogelijkheid tot terugkeer aan de orde was. Verzoeker meent dat diens aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk op ontvankelijke wijze is ingediend geworden. Hierbij dient trouwens opgemerkt dat er niet enkel op datum van de indiening van het verzoekschrift art. 9 BIS VW een vasthouding aan de orde was, waarmee ten onrechte geen rekening wordt gehouden, tevens was er op het ogenblik van de beslissing art. 9 BIS VW sprake van een vasthouding. Dat in de bestreden beslissing in gene mate wordt gemotiveerd betreffende deze vasthouding én op datum van de aanvraag én op datum van de beslissing en de gevolgen hiervan inzake onmogelijkheid om zomaar een aanvraag in te dienen in het land van herkomst bij de diplomatieke of consulaire post van België aldaar en er om deze reden alleen al manifeste schending aan de orde is van de motiveringsplicht. Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoeker sedert vele jaren en tot op heden wel degelijk in België verbleven heeft en zodoende zich dienstig kan beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden. Dat het voorwerp van de aanvraag bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen. Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde zijnde onontvankelijk niet op enige afdoende argumentatie kan zijn gesteund, en dienaangaande verwezen kan worden naar hetgeen reeds hoger gesteld. Dat het duidelijk is dat DVZ met alle mogelijke middelen tracht een beoordeling ten gronde te ontlopen van de aanvragen art. 9 BIS VW die door verzoeker is ingediend geworden. Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoeker om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RVV te beoordelen buitengewone omstandigheden. Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk, en dus niet zou kunnen behandeld worden, op basis van "standaardargumentatie" dat er geen buitengewone omstandigheid wordt aan de orde zou zijn. Dat ook dient gekeken te worden naar de specifieke elementen in het dossier, zo ondermeer de vasthouding van de aanvrager, en dit in de

bestreden beslissing niet is gebeurd. Dat op basis van deze motieven dient aangenomen te worden dat het verzoek art. 9 BIS VW wel degelijk kon ingediend worden in België waarbij de verzoeker zich beroept op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden. Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden. De redenen die door verzoeker werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden. Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is. Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen. Dat dient vastgesteld dat in het verleden werd aangenomen dat in het geval van een verblijfsduur van tien jaar met tevens een bewezen mogelijkheid tot tewerkstelling en dus eigen onderhoud, dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die tot gevolg heeft dat de aanvraag in België kan ingediend worden. Dat de Regularisatiewet weliswaar niet meer afdwingbaar is, maar toch alleszins een duidelijke aanduiding is van wat als buitengewone omstandigheid al dan niet kan beschouwd worden, en dient vastgesteld dat verzoeker alleszins aan dit criterium voldoen hetwelk werd gehanteerd in de regularisatieronde eind 2009. Dat er geen enkele motivering wordt gegeven waarom de zaak van verzoeker thans anders dient beoordeeld te worden dan deze van vele andere personen die tevens aan deze criteria voldeden en waarvan wél werd aanvaard dat de aanvraag om deze reden kon ingediend worden in België.

TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). De materieële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeker in zijn verzoekschrift opgeworpen motieven. In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België. Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werd erkend, dat hij thans de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie hier in België thans niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoeker heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

DERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoeker zijn aanvraag in het land van herkomst kan indienen. Dat de lange duur van het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen meer dan 11 jaar met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen. Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die

het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33). Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen." Dat verzoeker omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen meer dan 11 jaar
- de verzoeker is totaal verankerd
- er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid
- hij spreekt de Nederlandse taal sedert jaren en heeft een bewijs van mogelijke tewerkstelling na het bekomen van verblijfsdocumenten.

Dat ingeval verzoeker naar zijn land van herkomst dient terug te keren verzoeker zijn situatie ten zeerste ontwricht zal zijn. "Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen." (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29). Dat in dit verband dient opgemerkt dat zijn partner zwanger is en zij ondertussen een eerste kind verwachten. Dat de belangen van verzoeker geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Wel integendeel, verzoekers bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in zijn persoonlijke ontwikkeling. Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar dit bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Dat verder ook dient gewezen te worden op het feit dat verzoeker door het jarenlang verblijf in België ook geen de minste band nog heeft met het land van herkomst. De argumentatie van DVZ alle bewijzen inzake jarenlang verblijf en integratie zomaar niet in overweging worden genomen, is geenszins afdoende in die zin dat verzoeker wel degelijk Nederlands spreekt en goed geïntegreerd is en onmiddellijk kan werken en dus ook een meerwaarde kan betekenen voor de Belgische samenleving.

VIERDE MIDDEL

SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING.

In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci". Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM. In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Dat verzoeker zijn problemen in het land van herkomst reeds herhaaldelijk uiteengezet heeft. Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

VIJFDE MIDDEL

SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen. Dat in dit verband dient gewezen te worden op het verleden van verzoeker waarbij hij gezocht werd door gemaskerde mannen. Dat het algemeen geweten is bij CGVS dat er zeer harde repressie aan de orde is in Tsjetsjenië, waarbij personen die ook maar op enige wijze gelieerd worden aan de rebellen met harde hand worden onderdrukt of zelfs vermoord. Door zijn verleden zal verzoeker ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer hij zou terug keren naar zijn land van herkomst, desgevallend met de dood van hemzelf tot gevolg. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst. Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissinge ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker."

2.2. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

De Raad stelt vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750).

2.4. In een eerste middel stelt verzoeker dat hij bij indiening van de aanvraag en bij het nemen van de beslissing werd vastgehouden in een gesloten centrum. De Raad merkt op dat in de aanvraag het

element betreffende de vasthouding niet werd ingeroepen als buitengewone omstandigheid zodat dit element niet voor de eerste keer kan worden inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zijn voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

2.5. In een tweede middel betoogt verzoeker dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet aan een onmogelijkheid terug te keren naar het land van herkomst en zijn de redenen die aangehaald zijn in de aanvraag nog niet beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds zouden zijn beoordeeld, dringt een nieuwe beoordeling zich op gezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures verschillend zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt nergens gesteld dat elementen, die reeds zouden zijn besproken tijdens het behandelen van de asielaanvraag, niet meer zullen worden behandeld in de bestreden beslissing. Verzoeker laat na te specificeren welke de redenen zijn die hij heeft aangehaald in het verzoekschrift tot regularisatie die *“geenszins reeds beoordeeld werden in het kader van de asielaanvraag”*. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te besluiten: *“Betrokkene vroeg op 29.04.2008 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 26.03.2010 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 05.08.2015 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 18.12.2015 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 11.03.2016. Tenslotte vroeg betrokkene op 18.05.2016 een derde maal asiel aan maar ook deze asielaanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen, en dit op 31.10.2016. Betrokkene ging tegen deze beslissing niet in beroep bij de RVV.”*

Het tweede middel is ongegrond.

2.6. In een derde middel herhaalt verzoeker zijn werkelijke band met België, stelt hij dat zijn situatie ontwricht zal zijn indien hij zal moeten terugkeren, dat een aanvraag bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is, dat hij goed geïntegreerd is en onmiddellijk werk zal vinden.

Door enkel te blijven volharden dat de in de aanvraag aangevoerde elementen een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont verzoeker niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kan verzoeker erop aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling. In de mate dat verzoeker met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhaalt, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het louter niet akkoord gaan met de verwerende partij volstaat niet.

Waar verzoeker opmerkt dat zijn partner zwanger is en zij een eerste kind verwachten, stelt de Raad vast dat het hier gaat om een nieuw element waar er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee kon worden gehouden, zodat hij dit niet voor de eerste keer voor de Raad kan inroepen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bovendien toont verzoeker niet aan dat zijn “partner” zwanger is. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te besluiten: *“Betrokkene verklaart dat indien geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd, het gezin van betrokkene ten zeerste wordt ontwricht. Echter, uit geen enkel stuk in het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België een gezin zou hebben. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”* en *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene meer dan 10 jaar in België*

verblijft, dat hij Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat hij werkwilgig is en een aanwervingsbelofte voorlegt en dat hij vele vrienden en kennissen zou hebben) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

Het derde middel is ongegrond.

2.7. In het vierde middel voert verzoeker aan dat diverse mensenrechtenschendingen voorkomen in het land van herkomst, dat de situatie er niet veilig is en dat hij gezien zijn jarenlange afwezigheid een verhoogd gevaar loopt. Verzoeker staft deze beweringen niet. Hij doet niet meer dan louter verwijzen naar de algemene situatie in Tsjetsjenië zonder dit concreet te maken.

Verzoeker betoogt in het vijfde middel dat de situatie heden in zijn land van herkomst er een is van willekeurig geweld waardoor hij louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Verzoeker beperkt zich tot blote beweringen die niet op zijn eigen situatie zijn betrokken, en laat na het voorgehouden risico aannemelijk te maken met concrete gegevens die hem persoonlijk betreffen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Voorts wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de afgesloten asielpprocedure en dat verzoeker geen enkel nieuw gegeven toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voren bracht en die niet aanvaard werden door de bevoegde instanties.

In de bestreden beslissing wordt besloten: *"Wat de vermeende schending van art. art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. En ook: "Tot slot beweert betrokkene dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."* Verzoeker slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Bovendien heeft hij geen kritiek op de vaststelling dat geen bewijs wordt voorgelegd van de door hem geuite beweringen. Waar hij verwijst naar gemaskerde mannen en moeilijkheden door zijn verleden, stelt de Raad dat hij dit niet voor de eerste keer voor de Raad kan inroepen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Het vierde en vijfde middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC